

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Луковит, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛУКОВИТ в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАЯ Й. КИРЧЕВА

при участието на секретаря И.Г.Д.
като разглежда докладваното от МАЯ Й. КИРЧЕВА Гражданско дело № 20214320100419 по описа за 2021 година

Иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. 92 от ЗЗД.

Ищецът „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование Теленор България/, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: ***** чрез пълномощника адв.В.Г. е предявил иск срещу ответника М. С. С., ЕГН *****, от гр. Луковит, за установяване съществуването на вземания по заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, издадена по ч.гр.д. № 614/2020 г. по описа на РС - Луковит за сумата 441,07 лева, представляващи неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент за мобилни услуги от 16.10.2018 г., от които 112,47 лв. – представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси и 328,6 лв. – представляваща неустойка за предоставено ползване на мобилно устройство SAMSUNG GALAXY S9 BLACK.

Правният си интерес от предявяване на настоящия иск ищецът обосновава с обстоятелството, че с разпореждане по ч.гр.д. № 614/2020 г. на РС – Луковит е уведомен, че заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК.

Ищецът извежда претенциите си от сключени с ответника: Договор за мобилни услуги от 12.02.2015г. с клиентски номер №***** с предпочетен мобилен номер *****; Допълнително споразумение от 10.05.2018 г. с абонаментен план Тотал 44,99 лв. с уговорен срок на действие 24 месеца до 10.05.2020 г.; Договор за лизинг от 10.05.2018г., по силата на който ответникът е взел при преференциални условия мобилно устройство SAMSUNG GALAXY S9 BLACK на изплащане посредством 23 месечни лизингови вноски в размер на 48,59 лв. всяка, съгласно уговорен погасителен план и с правото след изтичане срока на договора срещу заплащане допълнителна сума от 48,59 лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещ. Като абонат на дружеството, на ответника било предоставено описаното мобилно устройство с отстъпка от стандартната цена, възлизаща в размер на 493,74 лв.

Твърди, че ответникът не е изпълнил задължението си за заплащане на дължимите месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, начислени в 3 броя фактури, описани в исковата молба, издадени за отчетния период на потребление от 15.07.2018 г. до 14.10.2018 г. на обща стойност 237,96 лв. С оглед незаплащането от страна

на ответника на потребените и фактурирани услуги за отчетния период на потребление 15.07.2018 г. до 14.10.2018 г., била ангажирана договорната отговорност на абоната по т. 11 от индивидуалния договор за услуги, като във връзка с чл.75, вр.с чл. 196, в) от ОУ на мобилния оператор, Теленор е прекратил едностранно индивидуалните договори на ответника за ползваните абонаменти и издал крайна фактура /Кредитно известие/ №7280775885/15.11.2018г., в която са начислени суми в размер, както следва: 441.07 лв. - за дължима договорна неустойка за предсрочно прекратяване на договорни абонаменти /която сума е процесна в настоящото производство/; 874.62 лв.- за незаплатени лизингови вноски /която сума не е процесна в настоящото производство/; 237.96 лв.- за незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги /която сума не е процесна в настоящото производство/.

Начислената неустойка за предсрочно прекратяване на процесните договори за мобилни услуги в размер на 441,07 лв. ищецът претендира на основание т. 11 от договора за мобилни услуги, която е уговорена съобразно постигнатата с КЗП СПОГОДБА от 11.01.2018г., по която страна е „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД. Датата на деактивация на процесния абонамент е 22.04.2019г., като същата се генерира автоматично по вградената електронна система на Оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент.

Така, абонатът бил в неизпълнение на договорите си, като същият не е спазил крайния срок за ползване на абонамента Тотал 44.99лв. за мобилен номер ***** до 10.05.2020 г. съгласно Допълнително споразумение от дата 10.05.2018 г.

С оглед изложеното, ищецът претендира неустойка съгласно уговорените правила с комисията за защита на потребителите и съгласно изричната клауза, съдържаща се и в т. 11 от индивидуалния договор за мобилни услуги, а именно: в размер на 441,07 лв., формирана, както следва:

За абонаментен план Тотал 44.99лв. към мобилен номер ***** се дължи неустойка в размер на 112,47 лв., представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси, където стойността на месечния абонамент е взета без ДДС или $37.49 \text{ лв.} \times 3 = 112,47 \text{ лв.}$

Към абонаментен план Тотал 44.99лв. към мобилен номер ***** е начислена и неустойка за ползване на устройство SAMSUNG Galaxy S9 Black, в размер на **328.6 лв.**, представляваща такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой, без абонамент), съгласно действащата към момента на сключване на договора ценова листа, и заплатената от него при предоставянето му (в брой или обща лизингова цена по договора за лизинг), съответстваща на оставащия срок на договора.

От съда се иска да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в общ размер на 441.07 лева, представляваща неустойка за предсрочното прекратяване на договорен абонамент за мобилни услуги от дата 16.10.2018г., от които: 112.47 лв. - представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси; и 328.60 лв.. - представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство SAMSUNG Galaxy S9 Black.

Ответникът не представя отговор на исковата молба по чл.131 от ГПК в законоустановения едномесечен срок, не се явява и не изпраща свой пълномощник в първото заседание по делото. Не е направил искане делото да се гледа в негово отсъствие.

В депозираното по делото становище ищецът, чрез пълномощника си, направи искане за постановяване на неприсъствено решение по реда на чл. 238, ал. 1 от ГПК.

Съдът е уважил искането за постановяване на неприсъствено решение, тъй като прие, че са налице предпоставките за това:

На първо място, ответникът в предоставения по чл. 131 от ГПК срок за отговор на

исквата молба, не е представил такъв. Не се е явил или изпратил представител в съдебното заседание, за което е бил редовно призван. Не е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие. На второ място, налице е искане от ищцовата страна за постановяване на неприсъствено решение. На трето място, на страните са указани последиците от неспазването на сроковете за размяна на книжа и от неявяването им в съдебно заседание. И на последно място – налице е и предпоставката по чл. 239, ал. 1, т. 2 от ГПК – с оглед посочените в исквата молба обстоятелства и представените, и ангажирани от ищцовата страна доказателства, искът е вероятно основателен.

Ето защо предявеният иск следва да бъде уважен, без решението да се мотивира по същество.

По отношение на разноските.

Претендират се разноски в исквото производство – 25.00 лева за държавна такса и 180,00 лева – адвокатско възнаграждение.

При този изход на спора ищецът на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК има право да получи разноските, за които обаче доказва реално плащане. В случая това условие е изпълнено само за плащането на държавна такса.

В т. 1 на ТР№6/2013 г. ОСГТК на ВКС е прието, че когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Дадени са допълнителни указания, че в случаите, в които законът предвижда задължително плащане на сумата по банков път, то това плащането следва да бъде установено със съответните банкови документи. В случаите на плащане в брой, този факт следва да е отразен в договора за правна помощ.

От указанията на ВКС могат да се направят следните изводи: 1. Съдът присъжда разноски само при доказано извършване на такива; 2. Държи се сметка за особени законови изисквания като ограничения за плащане в брой, но и други; и 3. Договорът за правна защита и съдействие може да има част, която да бъде с характер на „разписка“.

Представен е Договор за правна защита и съдействие между ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ ЕАД и Адвокатско дружество „*****“, представлявано от адв. Г., в който е посочено договорено възнаграждение за правна защита и съдействие, изразяваща се в подаване на иск с правно основание чл. 422 ГПК срещу длъжника М. С. С. в размер на 180,00 лева, платимо в брой, и отразяване „внесена сума: 180.00 лева“.

Този договор не е съобразен с норми от публичен порядък, за които съдът следи служебно.

Приложеният договор за правна защита и съдействие е между дружества. Това означава, че документалната обосновааност на всяка една сделка, сключвана от тези субекти, следва да е съобразена с особените завишени изисквания на ЗДДС и ЗСч. Това са допълнителни условия от публичен ред, подобни на ограниченията на плащания в брой, споменати в т. 1 на ТР.

Съгласно чл. 113, ал. 1 ЗДДС всяко данъчно задължено лице - доставчик е длъжно да издаде фактура за извършена от него доставка на стока или услуга или при получаване на авансово плащане преди това. Адвокатското дружество, регистрирано по ЗДДС на 22.07.2015 г., е било длъжно да издаде фактура най-малко в два екземпляра с нормативно предвидено съдържание.

По делото не е представена фактура за извършеното плащане.

За пълнота следва да се посочи, че и извън случаите на регистрирани по ЗДДС лица, адвокатът (не адвокатското дружество), е длъжен да издава документ, отговарящ на изискванията на чл. 7, ал. 1 ЗСч за получените от него доходи (на основание чл.9, ал.2 ЗДДФЛ). Един от документите, съдържащи тези реквизити, е разписката в договора за правна защита от адвокатски кочан, защото той съдържа необходимите реквизити на

първичен счетоводен документ. Съставя се в три еднообразни екземпляра, поставени в прономеровани кочани, с индигирани копия със серия и пореден номер, от които оригинала се връчва на клиента, второто копие се прилага по делото, а третото остава в кочана и се пази пет години. Сключването на договор не в утвърдения образец не влияе върху неговата валидност, а върху убеждаващо въздействие върху съда, че уговорената сума е платена. В този смисъл Решение на ВКС по н.д.783/2016 г., докладчик С.М..

В заповедното производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 25,00 лева. Заявлението е отхвърлено с влязло в сила разпореждане в частта, с която се претендират разноски в размер на 180,00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение, поради недоказване на реално плащане.

Водим от горното и на основание чл.239, ал.2, вр. ал.1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО между страните, че ответникът М. С. С., ЕГН *****, постоянен адрес: *****, настоящ адрес: ***** **ДЪЛЖИ** на ищеца Йеттел България ЕАД /с предишно наименование Теленор България/, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: *****, сумата от **441,07 лева** (четиристотин четиридесет и един лева и 07 стотинки), представляваща неустойка за предсрочното прекратяване на договорен абонамент за мобилни услуги от дата 16.10.2018 г., от които 112,47 лева (сто и дванадесет лева и 47 стотинки) – представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси и 328,60 лв. (триста двадесет и осем лева и 60 стотинки) – представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство SAMSUNG Galaxy S9 Black.

ОСЪЖДА М. С. С., ЕГН *****, постоянен адрес: *****, настоящ адрес: ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Йеттел България ЕАД /с предишно наименование Теленор България/, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: *****, сумата от **50,00 лева**, представляваща направените от ищеца разноски за държавна такса в исковото и заповедното производство, като **ОТХВЪРЛЯ** искането на ищеца за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 180.00 лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Същото следва да се връчи на страните.

Ответникът разполага със защита срещу решението, съобразно чл. 240 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Луковит: _____